

Indholdsfortegnelse

1. Hvad er en åben bibelstudiegruppe? **9**
2. Hvordan skaber man en positiv atmosfære? **29**
3. Sådan leder du en ÅBS-gruppe **35**
4. Nedsæt et lederteam **49**
5. God kommunikation **55**
6. Vanskelige spørgsmål **67**
7. At lede mennesker til Kristus **79**
8. Hvad nu? **87**

1

Hvad er en åben bibelstudiegruppe?

EN EFTERMIDDAG I OKTOBER var jeg på vej over til min veninde Nancy, hvor vi skulle mødes til bibelstudie sammen med vores naboer i Naperville. Idet jeg drejede ind i indkørslen, spekulerede jeg på, hvem af naboerne der mon ville dukke op, og pludselig kom jeg til at tænke på dengang, jeg selv fik lyst til at være med i sådan en bibelstudiegruppe.

Studietiden

Det var i sommeren efter mit første år i udlandet på universitetet i Barcelona. Jeg var med på en kristen international studenterkonference på Schloss Mittersill i de østrigske alper. Der var studerende og talere fra hele verden, og det var ligesom et mini FN-møde for kristne. Jeg havde ingen anelse om, at den måned ville komme til at ændre mit liv og påvirke min tjeneste de næste mange år. I løbet

af de følgende 15 år vendte jeg tilbage til Schloss Mittersill adskillige gange.

Jeg lyttede til mange forskellige taler og modtog megen fantastisk undervisning, men det var to kvinder, Ruth Siemens og Ada Lum, der gjorde størst indtryk.

Ruth og Ada havde et seminar om evangelisation, hvor de stillede spørgsmålet: »Hvordan vækker vi interessen for evangeliet hos vores ikke-kristne venner?« De fleste er ikke klar til at tro på Jesus, efter at de har hørt evangeliet en enkelt gang, og de er heller ikke tilbøjelige til at gå med os i kirke. Hvad gør vi så? Ruth og Ada havde et godt forslag: Inviter dem, der er interesserede, til at være med til at læse om Jesus i et af evangelierne. Mange har ikke lyst til at komme med i kirke, men er nysgerrige, når det drejer sig om Bibelen – især hvis de aldrig har læst i den. Det var ikke så afgørende, om det var to og to, en mindre gruppe eller en større gruppe; Ruth og Ada havde opdaget, at det var en af de mest virkningsfulde måder at fortælle om Jesus på.

»Kommer der overhovedet nogen, som ikke er kristne i forvejen?« spurgte en.

»Ja,« svarede de, »for de fleste synes ikke, at det er nær så skræmmende at læse i Bibelen sammen med andre, der heller ikke kender den, som at komme med til et møde, hvor flertallet er kristne.«

»Jamen de mener jo ikke, at Bibelen er Guds ord, og de tror jo heller ikke, at den er sand,« var der en, der indvendte.

»Det siger vi heller ikke, at de skal,« svarede Ada og Ruth. »Vi siger bare til deltagerne, at Bibelen indeholder de primære tekster, der danner grundlaget for den kristne tro. Vi siger ikke, at de skal tro på det, men bare læse det, der står.«

Det gav mening: Hvis nogen gerne vil forstå, hvordan marxismen hænger sammen, så må de læse *Kapitalen*, Maos *Den lille røde* og lign. De behøver ikke at være marxister for at kunne læse kilde-materialet. Sådan er det også med kristendommen. Det handler om at være klædt på til at kunne træffe et informeret valg.

»Sig til dem, at de skal se det mere som en slags bogklub,« sagde Ada og Ruth. Og så tilføjede de: »Vi ved selvfølgelig, at det er meget mere end en bogklub. Bibelen er ikke bare en bog. Guds ord giver ikke bare information. Det vil dømmme, give liv og forvandle!«

Jeg faldt for ideen med det samme. Tanken om et bibelstudie, hvor størstedelen af deltagerne var ikke-kristne, kildrede min nysgerrighed, men jeg havde også alvorlige indvendinger. For det første var jeg ung og havde aldrig være leder for en bibelstudiegruppe – og da slet ikke for ikke-kristne. Hvad nu, hvis de stillede spørgsmål, jeg ikke kunne svare på? Desuden havde jeg som ung kristen ikke den store bibelviden, så hvordan skulle jeg med

min mangelfulde viden kunne lede et sådant bibelstudie? Og ville nogen overhovedet være interesseret i at deltage? Jeg havde mange ikke-kristne venner, men jeg kunne ikke forestille mig, at de ville være interesserede i at læse i Bibelen.

På den anden side havde disse bemærkelsesværdige kvinder virkelig inspireret mig, og jeg var forbløffet over deres urokkelige tillid til, at den slags grupper »virker«, så jeg lovede mig selv, at jeg med Guds hjælp ville lave en sådan åben bibelstudiegruppe i løbet af det kommende semester på universitetet i Barcelona. Jeg bad Gud om at vise mig, hvem jeg skulle invitere, og til sidst inviterede jeg fem til at være med. Og ikke nok med, at de kom; de inviterede også andre med (hele historien kan læses i kapitel 1 i *Ud af saltbøssen*).

Det er ingen overdrivelse, når jeg siger, at bibelstudiegruppen i Barcelona forandrede mit liv. Jeg så med egne øjne, at ikke-kristne er interesserede i at læse i Bibelen, når det bliver grebet rigtigt an. Jeg fandt ud af, at jeg ikke behøvede at være teolog for at være leder i gruppen; jeg skulle bare være forberedt og så ellers lade teksten tale selv. Jeg oplevede, at Bibelen har kraft og autoritet til at tale til folks intellekt og hjerte. Jeg så, hvordan Guds ånd åbnede blinde øjne, dømte dem og førte dem til Kristus. Jeg så en guddommelig kraft, der virkede langt ud over mine spagfærdige forsøg. Det bedste af det hele var, at flere af mine venner blev kristne.

Fra det øjeblik var jeg »solgt«! Ingen behøvede længere at overbevise mig om, at denne type bibelstudie er et mægtigt redskab, når det gælder evangelisation. Siden dengang har jeg ledt bibelstudiegrupper for ansatte i deres frokostpauser; nabogrupper for forstadsfruer og ægtepar; teenagegrupper, universitetsstuderende og ældre. Konceptet har også været brugt i mandegrupper, på fakulteter, blandt professionelle golfspillere og blandt indsatte i fængsler osv. Jeg har været leder i grupper, hvor der kun var en enkelt deltager og grupper med helt op til 20 deltagere.

Den første samling

Nu stod jeg så ved Nancys hus og skulle om lidt lede et åbent bibelstudie (herefter ÅBS) sammen med mine naboer. Det var kulminationen på bøn, planlægning og forberedelse. Nancy og jeg havde lavet en liste med navnene på de mennesker, vi ville invitere, og var så begyndt at bede for dem dagligt. For at det skulle kunne kaldes et åbent bibelstudie, skulle størstedelen af deltagerne ikke være kristne i forvejen, og derfor havde vi kun inviteret fire kristne – og det under forudsætning af, at de tog en ikke-kristen ven med. Ud over at invitere nogle personligt havde vi også inviteret en større gruppe af naboerne til kaffe en dag, hvor vi havde indbudt til ÅBS.

Idet jeg kommer indenfor hos Nancy, bliver jeg mødt med duften af nybrygget kaffe og synet af maden, der er stillet frem på skænken. Stolene står i en halvcirkel, lyset er tændt og hunden sendt ud. Om lidt bliver Nancys telefon slukket. Alt i hjemmet siger: »Velkommen!« Da gæsterne ankommer, finder vi til vores store glæde ud af, at ni har taget imod invitationen, og at vi altså bliver femten i alt.

Det er en meget blandet gruppe. Der er unitarer, protestanter, katolikker og ortodokse og folk uden nogen kirkelig baggrund. Og opfattelsen af tro er også meget forskellig. Nogle tror på Gud, men ved ikke rigtig, hvad de skal mene om Jesus; nogle opfatter det at være kristen på linje med at være spejder eller bare amerikaner. Fælles for dem alle er, at de har et meget sammensat billede af kristendommen, og kun få af dem har læst i Bibelen som voksne.

Vi hygger os sammen og bliver opdaterede på hinanden, mens vi drikker kaffe og spiser det lette måltid. Efter en halv times tid foreslår jeg, at vi trækker ind i stuen.

Den første samtale

Vi har købt bibler, og mens de bliver delt rundt til dem, der ikke har en, understreger jeg formålet med gruppen: »Gruppen er for dem, der har lyst til at finde ud af, hvem Jesus er, og hvad Bibelen har at sige. Vi er alle forskellige steder i vores liv. Det er

ikke en gruppe for dem, der allerede ved det hele. Her må man gerne stille spørgsmål.« Derefter gennemgår jeg nogle grundlæggende retningslinjer for samlingen, kommer med en generel introduktion til Det Nye Testamente (se kap. 3) og fortæller kort noget om Johannes, som har skrevet den bog, vi skal læse. Hele min indledning varer ca. 10 min.

Så stiller jeg et indledende spørgsmål. Jeg bruger gerne det første spørgsmål som isbryder for at vække deres nysgerrighed. Siden vi nu skal i gang med at læse Johannesevangeliet kap. 2, spørger jeg: »Hvilke indvendinger har folk som regel mod religiøse institutioner som f.eks. kirken?«

Først ser de overraskede ud og ligner nogle, der tænker: »Det ved jeg godt, men må man godt sige det, når man sidder med en bibel i hånden?« Lidt efter lidt tør de op. »Jo altså, der er nogle, der siger, at kirken er fuld af hyklere.«

»Nemlig!« siger jeg, og de andre nikker samstemmende. »Er der andet?« spørger jeg så. »Ja, min mand siger altid, at kirken ikke er andet end en pengemaskine,« siger en anden kvinde så. Der bliver grinet, og flere nikker.

Så siger jeg: »Men ved I hvad? Sådant var det også på Jesu tid. Om lidt skal vi læse om, hvordan Jesus tager præcist de emner op: hyklere og folk, der tjener fedt på religionen. Det vil måske komme bag på jer, hvordan Jesus reagerede på det.«

Og mere skal der ikke til. De er klar, fordi spørgsmålet rørte ved en generel kritik af kirken,

og nu vil de gerne vide, hvad Jesus sagde til det. Da det er vores første samling, bekymrer det mig ikke, at der går lidt tid, før snakken for alvor kommer i gang. Jeg udtrykker glæde over deres bidrag og de nye vinkler på teksten, de kommer med, som jeg aldrig har tænkt på før. Førstegangslæsere ser for eksempel ofte en menneskelighed i teksten, som troende let overser.

Efter ca. 50 minutter begynder jeg at runde af ved at stille det sidste spørgsmål. Til Joh 2 lyder spørgsmålet: »Hvad ville du svare et menneske, der brokker sig over, at alle kristne bare er hyklere, ud fra det, du har lært om Jesus indtil videre?«

Efter et stykke tid lukker jeg diskussionen, men siger til dem, at de er velkomne til at blive lidt længere, og så vil jeg prøve at svare på de spørgsmål, de måtte have. Så fortæller jeg dem, hvad vi skal læse næste uge, og deler en studieguide ud til dem, der ikke har nogen. Jeg forklarer dem, at de er meget velkomne til at læse stykket i forvejen og måske svare på spørgsmålene i studieguiden, men jeg understreger kraftigt, at det *ikke* er lektier til næste gang. Vi ønsker ikke, at folk skal blive væk, fordi de ikke har fået læst.

Mange bliver hængende, og deres feedback er meget opmuntrende. De er overraskede over, at Bibelen ikke er så svær at forstå, som de havde regnet med. De synes faktisk, at det er interessant og sjovt. Et par stykker spørger endda, om de må tage en ven med næste gang.

Jeg kører glad og taknemmelig hjem.

Da vi startede den ovennævnte ÅBS-gruppe, regnede vi med, at den skulle køre i 8 uger, men i skrivende stund kører den på tredje år. Efter det første år blev den for stor til, at jeg kunne lede den alene, så derfor valgte jeg syv modne kristne kvinder fra gruppen til at lede separate grupper det følgende år. Pt. er der tre ÅBS-grupper, der alle mødes på samme tid hos Nancy, men sidder i forskellige rum i huset. Mange er blevet kristne og går i kirke. Nu tager de *deres* venner med, og en af de kvinder, der var med fra begyndelsen, bliver nu oplært til at være med-leder til efteråret.

Jeg er stadig lige så overbevist om den positive virkning af ÅBS, som jeg var, da jeg studerede i Barcelona. Ud over at vise mennesker Guds kærlighed er der intet vigtigere end at opfordre dem til at overveje Jesus. Folk ved simpelthen ikke, hvem han er, eller hvordan han i virkeligheden er. Når folk er villige til se ud over det stereotype billede af Jesus, falder der skæl fra deres øjne. Jeg har endnu ikke mødt et menneske, der var upåvirket af mødet med Jesus i evangelierne.

Og vi, der kender ham, har også brug for at blive fornyede. Jeg er overbevist om, at min kærlighed til Jesus kommer af, at jeg hele tiden genopdager ham, mens jeg læser evangelierne sammen med nye mennesker. Jeg lytter til deres input; jeg hører deres forbavselse, når Jesus nedbryder deres

stereotype forestillinger; jeg bliver fornyet af at høre om deres nyopdagelser i Skriften.

Hvorfor er ÅBS så virkningsfuldt?

ÅBS er ingen ny evangelisationsmetode. Men den er overset. Da Filip gik hen til etiopieren i ApG 8,26-40, stillede han spørgsmål, lyttede, og med udgangspunkt i Skriften forkyndte han det glade budskab. Her var der tale om en tomands-bibelstudiegruppe, og det er ofte et godt udgangspunkt.

Uanset om man er to eller 20 deltagere, handler det i en ÅBS-gruppe om at få en samtale i gang om et afsnit i Skriften, som regel – i hvert fald i begyndelsen – et af evangelierne, som konfronterer deltagerne med personen Jesus Kristus. ÅBS er målrettet folk, der har et fragmenteret, forvirret eller svagt billede af evangeliet. Målet er ikke, at hele kristendommen skal udfoldes hver gang. Det ultimative mål er, at de må komme til tro på Jesus som deres herre og frelser. Men i første omgang handler det om, at mennesker får et personligt og positivt møde med den rigtige Jesus.

ÅBS adskiller sig fra en almindelig bibelstudiegruppe for kristne, hvor troen er den udtalte forudsætning for spørgsmålene, og hvor det handler om at omsætte troen i praksis. I en ÅBS-gruppe lægger spørgsmålene ikke op til, at svaret skal komme fra en troende.

I ÅBS-sammenhæng formidles sandhed i fortællende form. Tidligere troede mange kristne, at folk automatisk ville komme til tro, hvis bare vi fremlagde evangeliet i en logisk rækkefølge, men, som Ruth Siemens skriver: »Til trods for den generelle afvisning af absolut sandhed er der dog mange i vores pluralistiske, postmoderne kultur, der forholder sig skeptisk til modernismens videnskabelige sandhed.« Nutidens søgende er oftest mere interesserede i en narrativ tilgang, hvor sandheden formidles i historieform, frem for en forelæsning om kristendommens fakta. Men vil ikke-kristne ikke synes, at bibelstudie lyder kedeligt efter at være blevet overstimuleret og rigeligt underholdt af film, tv og internet? Ikke hvis vi indbyder dem til at høre historien om og komme ind under huden på de mennesker, vi læser om i evangelierne; til at se Jesus i hans omgang med andre mennesker; til at lytte til det, han siger, og finde ud af, hvad han tænker. Denne tilgang appellerer i høj grad til mennesker i dag.

Når vi prøver på at vende folks opmærksomhed mod Jesus, er det godt at huske på, hvordan Gud selv råbte folk op på Jesu tid. Han brugte ord, som de forstod. Det er det, inkarnationen handler om: Gud blev en af os, og vi kan ikke skille Jesu guddommelige natur fra hans menneskelige. Vi er nødt til at kende mennesket Jesus, før vi kan forstå storheden i hans guddommelighed. Det var sådan,

at disciplene kom til at forstå Jesus, og sådan er det også for mennesker i dag.

ÅBS er *proces-orienteret*. ÅBS tiltaler moderne mennesker, fordi det handler om en proces. Nutidens skeptikere bryder sig ikke om en eller anden hurtig »tegn-fra-prik-til-prik-tilgang«. De har brug for tid til at tænke og fordøje det, de har hørt, og i en ÅBS-gruppe hører de kernesandhederne i evangeliet uden at føle sig pressede. Mange ikke-kristne har ingen kirkelig baggrund og ingen erfaring med Bibelen, og derfor kender de ikke til det kristne livssyn. Det handler ikke bare om, at de tvivler på, at vi er faldne syndere, som oprindeligt blev skabt i Guds billede, men snarere, at de ikke aner, hvad de ord betyder. Derfor har de brug for mere tid til at finde ud af, hvad den kristne tro handler om. Når man mødes en gang om ugen i seks-otte uger, får kernesandhederne mulighed for langsomt at bundfælde sig, uden at deltagerne føler sig pressede eller manipulerede.

ÅBS-grupper er *dialog-baserede*. Mennesker ønsker jævnbyrdig dialog i deres søgen efter sandheden. De ønsker et åbent forum, hvor de må stille spørgsmål, gå i clinch med emnerne. De er modstandere af en oppefra og ned-tilgang, hvor andre taler, og de bare skal lytte. Lederne i en ÅBS-gruppe skal ikke føle sig skræmt af, at de stiller spørgsmål. Når jeg oplærer andre til at lede en ÅBS-gruppe, hører jeg ofte indvendingen: »Jeg tør

ikke lede sådan en gruppe, for de vil sikkert stille spørgsmål, som jeg ikke kan svare på.«

Som ledere skal vi huske to ting. For det første skal man fra begyndelsen slå fast, at vi vil fokusere på det tekststykke, vi gennemgår, og ikke ryge ud ad en eller anden tangent som f.eks.: »Hvad mener du om reinkarnation?« For det andet er dialog vigtigere end debat. Det er sjældent, at folk dukker op med det ene formål at overtrumfe mig med et spørgsmål. Sådan var det engang, men sådan er det ikke mere. Det er ikke så afgørende, om vi kan svare på deres spørgsmål eller ej, men i højere grad, om vi *lytter* til dem, tager deres spørgsmål seriøst og respekterer dem.

ÅBS giver mulighed for et oprigtigt og åbent forhold til andre. Mennesker har brug for at mærke, at vi vil dem, ellers stoler de ikke på os. Paulus sagde følgende om de tre uger, han havde prædikeret for indbyggerne i Thessaloniki, og som kom til at danne fundamentet for kirken dér: »... sådan ville vi af ømhed for jer gerne give jer ikke blot Guds evangelium, men også vort liv. For vi var kommet til at holde af jer.« (1 Thess 2,8). Vi kan ikke give evangeliet videre, hvis vi ikke vil give noget af os selv; hvis vi ikke vil forholde os oprigtigt til dem som mennesker, men kun ser dem som evangelisationsobjekter. Det er en af årsagerne til, at vi mødes i private hjem; det giver det et personligt præg (selv om jeg også kender til adskillige grupper, der mødes i en kirke). ÅBS er en tålmodig, realistisk, venskabsba-

seret evangelisationsmetode, der har øje for det enkelte menneskes behov. I løbet af møderne vil deltagerne få øjnene op for, at Jesus gør en forskel for de mennesker, de læser om i evangelierne, men de vil også opdage, at Jesus gør en forskel i vores liv i dag.

ÅBS fremmer forståelsen for det kristne fællesskab. Det har fascineret mig at se, hvordan deltagerne nærmest intuitivt får fornemmelsen af det kristne fællesskab, selv om vi hverken beder højt, synger salmer eller sender indsamlingskurven rundt. Alene det, at de sidder og læser i Bibelen og diskuterer emnet Gud sammen med andre, er en stor oplevelse for de fleste. En af kvinderne i vores gruppe i Naperville sagde til mig: »Jeg har kendt mine naboer i årevis. Vi spiller tennis sammen, går til børnenes fodboldkampe sammen og til koncerter, men jeg havde aldrig troet, at jeg skulle komme til at kende dem på denne måde.« Og så hviskede hun: »Jeg kan ikke rigtig komme mig over, at jeg faktisk sidder her og taler med mine naboer om ... ja, altså ... Gud.«

Bøn er en vigtig del af det kristne fællesskab. Blandt kristne er det helt naturligt at tilbyde forbøn, hvis nogen giver udtryk for et behov eller en bekymring. Men det, som vi tager for givet, kan opleves som en meget rørende gestus af andre. Hvis jeg har haft en snak med en efter mødet under fire øjne, siger jeg altid, at jeg vil bede for vedkommende. Somme tider siger de så: »Nej, det er da

ikke noget at belemre Gud med. Han har vigtigere ting at tage sig til.« Og det bliver så en oplagt lejlighed til at fortælle, hvordan Gud har omsorg for den mindste lille detalje i vores liv. Oftest kommer det på et tidspunkt dertil, at en fra gruppen beder om forbøn fra de andre, især efter at vi er blevet fortrolige med hinanden. Det er ofte første gang, de har prøvet at bede om forbøn. Jeg har set de mest forunderlige bøttesvar på bønner fra mennesker, der ikke engang har bekendt en tro på Jesus. Gud lever, og han ønsker, at de skal vide, at han er der, at han hører deres bønner, og at han elsker dem.

Der er en kvinde i min ÅBS-gruppe, som jeg vil kalde Sally. Hun havde aldrig læst i Bibelen eller været i kirke. En dag kom hun, og jeg kunne se, at hun var dybt rystet. Efter mødet spurgte jeg hende, hvad der var i vejen. »Min mand har lige fået konstateret kræft, og de er nødt til at operere med det samme. Åh, Becky, hvis bare min tro var lige så stærk som din, men jeg kan ikke andet end græde.« Hun fortalte mig datoen for operationen og spurgte, om jeg ville bede gruppen om at bede for hende. Det sagde jeg ja til. Samme aften ringede hun til Nancy, i hvis hus vi havde været samlet, og bad hende om at få det skriftsted, hun havde henvist til tidligere på dagen – et skriftsted, som Nancy selv brugte, når hun havde det svært. Nancy fandt det til hende og sagde, at hun ville bede for hende.

Vores gruppe bestod jo af søgende, så jeg var usikker på, hvad de tænkte om bøn, men til sam-

lingen ugen efter fortalte jeg dem om Sallys ønske. Flere uger senere dukkede en strålende Sally op til mødet. Før vi begyndte, fortalte hun: »For det første vil jeg gerne sige tak for jeres forbøn. Før jeg begyndte her, havde min mand og jeg aldrig talt om Gud, og vi havde aldrig læst i Bibelen, men aftenen før operationen læste jeg den salme for ham, som Nancy havde nævnt, og jeg fortalte ham, at I alle sammen bad for ham. Det var noget helt nyt for os at sidde og læse en salme, tale om Gud og vide, at I bad for os. Dagen efter følte jeg sådan en fred, « sagde Sally. »Under operationen fik jeg løbende besked fra lægerne om, at det gik efter planen. Men pludselig kom en læge og sagde, at min mand var begyndt at bløde kraftigt, og at de var bekymrede. Jeg løb ud af venteværelset og over i kapellet. Da jeg kom derover, var der låst, og der hang et skilt på døren: Under ombygning. Det var første gang nogensinde, jeg havde opsøgt et kirkerum, og så var der låst! Jeg var helt ude af den og vidste ikke, hvad jeg skulle gøre.«

»Pludselig tog en sygeplejerske mig i armen og spurgte, hvad der var i vejen. Da jeg fortalte hende det, sagde hun: 'Jeg er afdelingssygeplejerske på denne etage, men jeg har lige fået fri. Har du lyst til at bede sammen med mig?' Jeg nikkede. Hun fortalte, at hun var kristen, og jeg fortalte hende, at jeg var med i en ÅBS-gruppe, men at jeg aldrig havde bedt sammen med et andet menneske før, ja, at jeg faktisk aldrig havde bedt. Hun nik-

kede og tog mine hænder i sine og bad den stærkeste bøn, jeg nogensinde har hørt. Så fulgte hun mig tilbage til venteværelset, hvor kirurgen i det samme kom ud og sagde: 'Jeg har gode nyheder! Blødningerne standsede for et par minutter siden.'«

»Så nu er jeg nødt til at sige to ting: For det første ved jeg nu, at Gud er virkelig. Jeg er stadig i gang med at finde ud af, hvordan det hele hænger sammen, men jeg ved, at han bekymrer sig om mig personligt. Helt ærligt: Hvad er oddsene for, at afdelingssygeplejersken får øje på mig, at hun er kristen og nægter at gå hjem, før vi har bedt sammen? Og min mand sagde, at der, så vidt han vidste, aldrig havde været nogen, der havde bedt for ham før. Aftenen før operationen var han bange for at dø, men tidligt den næste morgen, før nogen var kommet ind på stuen, havde han pludselig følt en fred, han aldrig havde oplevet før. Han mener, at det var Guds svar på jeres bønner, og han har bedt mig om at sige jer tak.«

Der var ikke et øje tørt. Det interessante er, at der gik to år, før denne fantastiske kvinde blev kristen. Men Gud havde i sin nåde vist os alle sin magt og kærlighed på en helt umisforståelig måde.

ÅBS-grupper er åndelige kraftcentre. Først og fremmest er ÅBS-grupper effektive, fordi vi her øser af Guds uudtømmelige ressourcer: kraften i hans ord og Helligåndens kraft. I løbet af årene har jeg set, hvordan Helligånden taler gennem Guds ord og gør det levende. De fleste er overraskede

over, at de faktisk forstår Bibelen. Som en sagde i en gruppe for nylig: »Jeg har aldrig læst i Bibelen, fordi jeg troede, den ville være umulig at forstå. Jeg havde aldrig drømt om, at beretningerne ville røre mig på den måde, eller at Jesus ville være så virkelig, eller at Bibelen ville have noget at sige ind i mit liv.«

Vi kan bedrage os selv og gemme os for sandheden, men når vi dykker ned i Skriften, og Helligånden viser os sandheden, vil vi opdage, at vi ikke kan gemme os – hverken for os selv eller for Gud. Derfor bør vi altid huske, at vi, når vi har med ÅBS-grupper at gøre, trækker på Guds mægtige ressourcer. Vi kan ikke åbenbare Jesus på egen hånd. Det er kraften i hans ord og Helligånden, der på mystisk og overnaturlig vis åbenbarer Jesus, gør blinde seende og vækker troen.

ÅBS-grupper er særdeles udbytterige – også for troende. For de fleste af os er en ÅBS-gruppe en utrolig god måde at bruge vores tid og ressourcer på. I en gruppesamtale får vi mulighed for at komme i virkelig kontakt med andre, dele Guds ord med dem og vise, hvad troen på Jesus betyder for os. Tænk bare på, hvor meget mere sandhed vi kan formidle i løbet af seks- eller et otte-ugers forløb sammenlignet med sporadiske samtaler.

Der er også rig anledning til at lære noget om evangelisation ved at sidde og lytte uge efter uge. Deltagernes tanker adskiller sig som regel fra det, som de kristne forventer. Hvor tit har vi mulighed

for at stille spørgsmål og lytte til svarene adskillige uger i træk? I en ÅBS-gruppe behøver man ikke bekymre sig om, hvordan man får bragt Gud ind i samtalen. Et ugentligt møde giver mulighed for at diskutere forskellige aspekter ved troen uden at skulle bringe emnet på bane. Og skulle vi møde en af dem over frokosten, ved vi meget mere om, hvordan de tænker, hvad de kæmper med eller ikke forstår. Og venskaberne bliver stærkere uge for uge.

En ÅBS-gruppe kræver ingen uddannelse. Det er heller ikke nødvendigt at have evangelistens nådegave for at lede en ÅBS-gruppe. Det er ikke alle kristne, der kan prædike, men næsten alle kan lære at lede en ÅBS-gruppe – selv en som mig, der var nyomvendt, dengang jeg boede i Barcelona. Derudover bliver vi opbygget i vores tro gennem ÅBS-gruppen, idet vi bliver vidner til, at folks liv ændrer sig, og at nogle af dem endda bliver kristne.